

A2017/01158/ARM

Arbetsmarknadsdepartementet
103 33 Stockholm**Promemorian Utstationering och vägtransporter (Ds 2017:22)**

Arbetsdomstolen, som har granskat förslagen främst utifrån domstolens verksamhetsområde, lämnar följande synpunkter med anledning av förslagen till ändringar i utstationeringslagen. Domstolen har i övrigt inga synpunkter på förslagen i promemorian.

3 § utstationeringslagen – cabotagettransporter, avsnitt 6.1

I promemorian föreslås att 3 § utstationeringslagen ska tillföras en bestämmelse om att med utstationering ska jämföras även cabotagettransport.

I promemorian (s. 88) görs bedömningen att det är tydligt att utstationeringsdirektivet är tillämpligt på transportbranschen, men att det är oklart i vilken utsträckning olika internationella vägtransporter innebär utstationering enligt direktivet. Enligt promemorian (s. 90) bör det mot bakgrund av den osäkerhet som råder ”beträffande transporter” tydliggöras att utstationeringslagen är tillämplig på cabotagettransporter. På s. 92 anges

att förslaget ”snarast handlar om att förtydliga vad som redan följer av EU-rätten”.

Den slutsats som kan dras av redovisningen i promemorian är, enligt Arbetsdomstolens mening, att cabotage transporter som uppfyller kriterierna i utstationeringsdirektivet (jfr 3 § första stycket utstationeringslagen) omfattas av direktivet och därmed av den svenska utstationeringslagen. Det som synes oklart är om *alla* cabotage transporter omfattas av utstationeringsdirektivet, t.ex. cabotage transporter som förmedlas av en utländsk speditör. Arbetsdomstolen förstår förslaget i promemorian så, att oavsett hur det därmed förhåller sig enligt EU-rätten, bör utstationeringslagen vara tillämplig när en arbetsgivare, som omfattas av lagen, låter en arbetstagare (förare) utföra cabotage transport i Sverige, dvs. tillfälliga inrikestransporter här enligt godsförordningen.

Arbetsdomstolen har inget att invända mot förslaget att *alla* cabotage transporter ska omfattas av utstationeringslagen. Detta bör dock motiveras av att det inte är klart att cabotage transporter alltid uppfyller kriterierna för utstationering och att det därför bör införas en bestämmelse av vilken detta framgår, i vart fall av nationell rätt. Arbetsdomstolen noterar att bedömningen i avsnitt 6.1.7 är att en sådan regel utgör en tillåten inskränkning av den fria rörligheten för tjänster.

Domstolen förordar mot bl.a. denna bakgrund att bestämmelsen ges en annan utformning.

I utstationeringslagen har kriterierna för utstationering enligt utstationeringsdirektivet införts mer eller mindre ordagrant som en definition på den utstationering som lagen gäller för. Att då tillföra utstationeringslagen en ny bestämmelse om att cabotage transport ”jämföras” med utstationering speglar inte den bedömning som görs i promemorian, att de nationella bestämmelser som genomför utstationeringsdirektivet redan till del är tillämpliga på cabotage transporter. Lokutionen ”med utstationering jämföras även cabotage transport” ger uttryck för att cabotage transporter inte (aldrig)

är utstationering, men att den svenska lagstiftaren ensidigt bestämt att så ska vara fallet. Enligt Arbetsdomstolens mening bör det väljas en formulering som inte jämställer utstationering med cabotagetransporter.

Enligt Arbetsdomstolens mening bör den nya bestämmelsen – som föreslås tillförd 3 § med definitioner – också utformas så att den stämmer bättre överens med definitionen av utstationering i 3 § första stycket.

Bestämmelsen skulle t.ex. kunna få följande utformning. Med utstationering avses även när en arbetsgivare sänder en arbetstagare till Sverige som här utför cabotagetransport enligt godsförordningen...

*10 a och 14 §§ – skyldighet för tjänstemottagaren att underrätta
Arbetsmiljöverket om utebliven dokumentation, avsnitt 7.2 och 7.3*

I promemorian föreslås att det (genom en ny 10 a §) införs en skyldighet för tjänstemottagaren att underrätta Arbetsmiljöverket om mottagaren inte fått dokumentation som visar att en anmälan om utstationering gjorts till Arbetsmiljöverket. Som sanktion föreslås sanktionsavgift (14 §).

Arbetsdomstolen ställer sig frågande till om en tjänstemottagare alltid har insikt i huruvida tjänsten i fråga utförs av en utstationerad arbetstagare eller inte. För att avgöra den frågan i t.ex. en avtalssituation (punkten 1) måste tjänstemottagaren dels veta om motparten är etablerad i Sverige eller inte och om motparten är etablerad bara utomlands att motparten har sänt arbetskraft hit och inte anlitat arbetskraften i Sverige. Enligt domstolens mening förefaller det i många situationer vara svårt för tjänstemottagaren att kunna identifiera att det är fråga om en utstationering. Denna problematik har inte belysts i promemorian.

Mot denna bakgrund kan det enligt Arbetsdomstolens mening vara svårt att påstå att lagstiftningen i denna del utgör en mycket liten administrativ börda för tjänstemottagaren (se s. 126). Med beaktande av att överträdelse av underrättelseskyldigheten är förenad med påföljden sanktionsavgift anser

domstolen att underrättelseskyldigheten framstår som en ingripande åtgärd.
Det kan i vart fall ifrågasättas om sanktionsavgift är en lämplig påföljd.

Detta yttrande har beslutats av ordförandena Cathrine Lilja Hansson,
Karin Renman, Jonas Malmberg och Sören Öman.

Föredragande har varit rättssekreteraren Martina Sjölund.

På Arbetsdomstolens vägnar

Cathrine Lilja Hansson